

Î N C H E I E R E

21 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă

Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Nina Vascan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de societatea cu răspundere limitată „Catol Lux” împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2017,

adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Catol Lux” împotriva Biroului vamal Centru și Serviciului Vamal al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ,

c o n s t a ț ă:

La 16 iunie 2016, societatea cu răspundere limitată „Catol Lux” (denumirea prescurtată SRL „Catol Lux”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului vamal Chișinău și Serviciului Vamal al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ (f.d. 3-5, 49).

În motivarea acțiunii menționează că, prin decizia Șefului Biroului vamal Chișinău din 11 mai 2016, emisă în baza procesului-verbal cu privire la contravenție nr. 401/16 din 11 mai 2016, întocmit de către Șeful SPC/SCFV a Biroului vamal Chișinău, în conformitate cu art. 232 lit. b¹) din Codul vamal, i-a fost aplicată o sancțiune sub formă de amendă în mărime de 50% din valoarea obiectului contravenției de 25 722,29 de lei, ce constituie suma de 12 861,15 lei, pentru faptul că a importat marfă – „anvelope pneumatice noi din cauciuc pentru autoturisme”, pe care le-a clasificat la poziția tarifară 40111000, taxa vamală pentru care constituia 5% din valoarea în vamă a mărfii, poziția tarifară pentru această marfă, care reprezintă „anvelope pneumatice noi din cauciuc pentru autocamioane cu sarcina mai mică de 12t”, fiind 40112010, iar taxa vamală constituia 10% din valoarea în vamă a mărfii.

Relevă reclamanta că, nefiind de acord cu decizia nominalizată, a contestat-o prin cererea prealabilă din 16 mai 2016, care a fost respinsă la 18 mai 2016. Consideră că procesul-verbal cu privire la contravenție nominalizat și decizia de sancționare sunt ilegale și pasibile de a fi anulate.

Solicita anularea procesului-verbal cu privire la contravenție nr. 401/16 din 11 mai 2016 și Decizia agentului constatator asupra cazului de contravenție, prin care SRL „Catol-Lux” a fost sancționat în conformitate cu art. 231 pct. 6 și art. 232 lit. b¹)

din Codul vamal, cu amendă în mărime de 50%, ceea ce constituie suma de 12861,15 lei, ca fiind ilegal și neîntemeiat.

Judecătoria Chișinău (sediul Central), prin hotărârea din 21 martie 2017 (f.d.153, 158-159), a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 02 noiembrie 2017 (f.d. 188, 189-193), a respins cererea de apel declarată de SRL „Catol Lux” și a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 21 martie 2017.

În consolidarea soluției adoptate, instanțele inferioare au invocat dispozițiile pct.27 din Regulamentul de aplicare a destinațiilor vamale prevăzute de Codul vamal al Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1140 din 02 noiembrie 2005, art.173, 231 pct. 6, 232 lit.b¹) din Codul vamal, art. 287 alin. (4) din Codul contravențional.

Referitor la circumstanțele speței, au reținut că SRL „Catol Lux” nu a prezentat probe ce ar dovedi contestarea actului de inspecție întocmit în baza declarației vamale depuse și hotărârea judecătorească privind anularea acestuia, motiv pentru care, s-a constatat legalitatea și temeinicia actului de inspecție nominalizat.

La fel, instanțele de fond au constatat că indicarea eronată de către SRL „Catol Lux”, prin brokerul vamal, a poziției tarifare a mărfurilor importate, anvelope pneumatice noi din cauciuc pentru autoturisme, 4011100, taxele vamale aferente acestuia fiind de 5%, a dus la diminuarea drepturilor de import cu 5%, deoarece atribuirea corectă a mărfii indicate la poziția tarifară 40112010, instituia obligația achitării de către aceasta a drepturilor de import de 10%.

Astfel, indicarea în declarația vamală a unei poziții tarifare eronate a mărfurilor nominalizate, a dus la exonerarea parțială de drepturi de import, situație ce se încadrează în componență încălcării imputate SRL „Catol Lux” prin actul contestat.

Mai mult decât, instanțele de fond au remarcat că, legalitatea constatărilor organului vamal cu privire la situația dedusă judecării în prezenta speță a fost constatată prin hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 12 iulie 2016 și decizia Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2016, pronunțate în privința procesului-verbal cu privire la contravenție și decizia agentului constator întocmit în privința administratorului apelantului SRL „Catol Lux” pentru aceleași fapte ca, astfel încât constatările expuse în hotărârile judecătorești indicate sunt aplicabile și prezentei spețe prin prisma autorității „lucrului judecat”, ce presupune ca hotărârea beneficiază de o prezumție irefragabilă ce exprimă adevărul și că nu trebuie contrazisă de o altă hotărâre.

La 08 noiembrie 2017, SRL „Catol Lux” a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea în tot a hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 21 martie 2017 și deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2017, cu pronunțarea unei noi decizii în vederea admiterii integrale a acțiunii (f.d. 196-202, 209).

În motivarea recursului invocă faptul că instanțele inferioare au interpretat în mod eronat normele legale materiale, și anume prevederile art. 8, 10, 11, 17 și 29 din Legea cu privire la tariful vamal și reiterează circumstanțele factice ce țin de fondul cauzei.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios

administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul de admisibilitate consideră că, în speță, calea de atac a fost demarată în interiorului termenului legal, deoarece deciziei recurate a Curții de Apel Chișinău

datează cu 02 noiembrie 2017 (f.d. 188, 189-193), iar cererea de recurs a fost predată oficiului poștal la 08 noiembrie 2017, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe plic (f.d. 209).

Completul de admisibilitate apreciază **ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate** alegațiile recurente conținute în cererea de recurs, or conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând memoriul cuprins în cererea de recurs, completul de admisibilitate evocă faptul că argumentele invocate în acesta (f.d. 196, 199-202), în esența lor, sunt similare alegațiilor înserate în cererea de apel motivată (f.d. 166-171). Astfel se deduce că cererea de recurs *de facto* este o transpunere a motivelor din cererea de apel în cererea de recurs.

Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că în cererea de recurs formulată, recurenta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe factice care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

Ca urmare, necorespunderea recursului exigențelor prestabilite în alin. (1) al art.437 din Codul de procedură civilă și care nu conține esența și temeiurile lui, argumentul ilegalității actului de dispoziție atacat, precum și propunerile respective, constituie temeii de inadmisibilitate a recursului în cauză.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, în esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit.b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului, și care au fost deja supuse examinării și aprecierii juste de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipoieza relevată certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece **recurenta** nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al **recursului**, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului **recurenteii** cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67*). La acest capitol instanța de recurs reține că **recursul declarat de SRL „Catol Lux”** nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că **recurenta SRL „Catol Lux”** a depus prezenta cerere de recurs după ce a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis *„Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50*).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că **recurenteii** i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, **rezultă că** participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (*Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67*)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în **recurs** nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera **recursul** declarat de **societatea cu răspundere limitată „Catol Lux”**, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, –

d i s p u n e :

A considera inadmisibil **recursul** declarat de societatea cu răspundere limitată „**Catol Lux**” împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2017, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de

societatea cu răspundere limitată „Catol Lux” împotriva Biroului vamal Centru și Serviciului Vamal al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan